

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **I. H.**
bytem X
zastoupena JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem
sídlem Jana Švermy 1696, 432 01 Kadaň

proti

žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6 - Bubeneč

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2020, č. j. VZP-20-00805359-H46F,

takto:

- I. Rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 12.2.2020, č. j. VZP-20-00805359-H46F, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 23 125,52 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Bedřicha Hájka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná, Regionální pobočka Hradec králové, pobočka pro

Královehradecký a Pardubický kraj, zastoupená ředitelkou Odboru zdravotní péče Regionální pobočky, zamítla její odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalované, Regionální pobočky Hradec králové, pobočky pro Královehradecký a Pardubický kraj, Odboru zdravotní péče, Oddělení kontroly a revize zdravotní péče, ze dne 9. 1. 2020, č. j. VZP-20-00149457-E45A, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 29. 10. 2018, o schválení úhrady pobytu průvodce žalobkyně v dětské ozdravovně z prostředků veřejného zdravotního pojištění dle § 25 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZP“); a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že ve věci bylo rozhodováno poté, kdy zdejší soud rozsudkem ze dne 18. 10. 2019, č. j. 9 A 56/2019 – 65, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2020, č. j. 1 Ads 435/2019 – 26 (dále též „rozsudek o žalobě na ochranu proti nečinnosti“), uložil žalované rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 29. 10. 2018 o úhradu doprovodu žalobkyně při jejím pobytu v dětské ozdravovně (pobyt v roce 2019) ve stanovené lhůtě. Žalobkyně dne 29. 10. 2018 doručila žalované žádost o schválení úhrady pobytu jejího průvodce v dětské ozdravovně z prostředků veřejného zdravotního pojištění dle § 25 ZVZP (dále jen „žádost“). Žádost žalovaná zamítla prvostupňovým rozhodnutím. V něm uvedla, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 25 ZVZP pro to, aby mohl být pobyt průvodce žalobkyně považován za pobyt hrazený z prostředků veřejného zdravotního pojištění.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž argumentovala obdobně jako v žalobě. Žalovaná o odvolání rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím. Uvedla, že vzhledem k tomu, že z návrhu na ozdravenskou péči žalobkyně neplyne, z jakých důvodů jí byl pobyt v ozdravovně navržen včetně pobytu průvodce, vyžádala si doplňující vyjádření ošetřující lékařky MUDr. I. B., která návrh vystavila. V době rozhodování o žádosti žalobkyně pobyt již absolvovala, proto si žalovaná vyžádala také vyjádření lékaře ozdravovny k tomu, zda podmínky úhrady pobytu průvodce předpokládané § 25 ZVZP byly naplněny, a pokud ano, jakým způsobem. Připomněla, že dle § 25 ZVZP je pobyt průvodce pojištěnce hospitalizovaného ve zdravotnickém zařízení lůžkové péče hrazenou službou, je-li jeho celodenní přítomnost nutná vzhledem (a) ke zdravotnímu stavu pojištěnce nebo (b) k nutnosti zaškolení v ošetřování a léčebné rehabilitaci doprovázeného pojištěnce.
4. Z vyjádření ošetřující lékařky i z vyjádření vedoucí lékařky ozdravovny vyplynulo, že ani jedno z úhradových kritérií v projednávaném případě naplněno nebylo. K odvolací námitce, že podmínka nutnosti zaškolení průvodce pojištěnky v ošetřování a léčebné rehabilitaci byla při pobytu v ozdravovně splněna, uvedla, že tato nemá oporu v provedených důkazech.
5. Odmítla také odvolací námitku, že o žádosti rozhodl místně nepřislušný správní orgán. K odvolací námitce, že odvolacím orgánem by mělo být Ministerstvo zdravotnictví, odkázala na judikaturu zdejšího soudu, na jejímž základě konstatovala, že Ministerstvo zdravotnictví v projednávané věci odvolacím orgánem být nemůže.

II. Obsah žaloby

6. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná byla jakožto odvolací orgán buď věcně nepřislušná, což by založilo nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, či funkčně věcně nepřislušná, což by založilo nezákonnost rozhodnutí.
7. Namítala, že o jejím odvolání nerozhodl správní orgán nadřízený tomu, který vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalovaná není ústředním správním úřadem, vedle ní působí v ČR

dalších šest veřejných zdravotních pojišťoven. K tomu upozornila, že prvostupňové rozhodnutí vydala žalovaná - Regionální pobočka Hradec králové, pobočka pro Královehradecký a Pardubický kraj, Odbor zdravotní péče, Oddělení kontroly a revize zdravotní péče, žalobou napadené rozhodnutí pak žalovaná - Regionální pobočka Hradec králové, pobočka pro Královehradecký a Pardubický kraj, zastoupená ředitelkou Odboru zdravotní péče Regionální pobočky. Konstatovala, že dle judikatury je u žalované funkční příslušnost stanovena jejími vnitřními organizačními předpisy. Takovým předpisem je v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky (dále jen „zákon o VZP“) Organizační řád VZP ČR (dále jen „Organizační řád“). V Organizačním řádu přitom není příslušnost regionální pobočky, ani jejího ředitele k rozhodování o odvolání stanovena. Dodala, že i úprava vnitřním předpisem musí respektovat požadavek na dvojinstančnost řízení, což při rozhodování regionální pobočky o odvolání proti vlastnímu rozhodnutí není splněno. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 32/2017-38.

8. Uvedla, že by analogicky dle zákona o svobodném přístupu k informacím mohl o odvolání regionální pobočky žalované rozhodovat ředitel žalované, nikoli ředitel regionální pobočky. Takový postup by naplňoval devolutivní účinek. Dále odkázala na sdělení Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. 1. 2020, dle něž toto ministerstvo vykonává nad žalovanou správní dozor. K tomu odkázala na § 43 odst. 1 a § 33 odst. 12 ZVZP a § 7a odst. 1 a § 8 odst. 1 zákona o VZP, které dle ní zakládají kontrolní oprávnění Ministerstva zdravotnictví. Citovala také § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dovodila, že nadřízený orgán při rozhodování o výdajích zdravotní pojišťovny určit lze. Dodala, že příslušnost Ministerstva zdravotnictví k rozhodování o odvolání by byla přínosem, spočívajícím ve sjednocení rozhodovací praxe všech sedmi zdravotních pojišťoven v ČR.
9. Dále namítala místní nepřislušnost pobočky žalované - Regionální pobočky Hradec Králové. Uvedla, že její původním návrhu na schválení lázeňské péče vyřizovala žalovaná - Regionální pobočka Ústí nad Labem, jejíž místní příslušnost byla dána dle trvalého pobytu žalobkyně v souladu s § 11 odst. 1 písm. d) správního řádu. Ač se její trvalý pobyt nezměnil, rozhodovala o žádosti žalovaná - Regionální pobočka Hradec Králové. Místní příslušnost nevyplývá z Organizačního řádu a v určování příslušnosti regionální pobočky se projevuje libovůle žalované. Uvedla, že byla vyrozuměna před vydáním rozhodnutí, že se může seznámit s podklady na pracovišti regionální pobočky v Trutnově, což by pro ni znamenalo cestu 480 km, 6 hodin. Seznámení s podklady jí tedy nebylo umožněno tak, aby nemusela vynaložit mimořádné náklady. Rozdělení místních příslušností nemá logiku, neboť o obojím se rozhoduje na základě jednoho návrhu ošetřujícího lékaře. Navíc je rozdělení v rozporu se správní praxí u lázeňské péče hrazené z veřejného zdravotního pojištění - o úhradě lázeňské péče pojištěnce i jeho doprovodu se rozhoduje vždy před nástupem na jedné pobočce žalované, nikoli až po absolvování léčebného pobytu na pobočce, pod níž zdravotnické zařízení spadá.
10. Dále namítala, že zdravotní pojišťovna může při posuzování žádosti rozhodovat pouze na základě podkladů, které předcházejí nástupu do ozdravovny, je vyloučeno, aby se před nástupem rozhodovalo na základě podkladů, které vyjdou najevo až po ukončení pobytu v ozdravovně. Žalovaná tedy nemohla posuzovat oprávněnost nároku na základě zprávy z ozdravovny, která byla vyhotovena až po proběhlém pobytu. K tomu konstatovala, že se shoduje s názorem praktických dětských lékařů, že u pojištěnců mladších šesti let je doprovod hrazen z veřejného zdravotního pojištění vždy. Žalovaná nedůvodně rozlišuje mezi

lázeňskou péčí (dítěti do šesti let doprovod hradí vždy) a péčí v ozdravovně (dítěti do šesti let doprovod hradí pouze výjimečně), § 25 ZVZP se přitom vztahuje na oba druhy péče.

11. Dále uvedla, že tím, že odvolání nemělo devolutivní účinek, neměla možnost nechat přezkoumat správní hodnocení a závěry jiným správním orgánem či alespoň organizační částí žalované, organizačně oddělenou od regionální pobočky. Přitom by takovým postupem mohlo dojít k jinému vyhodnocení podkladů žádosti a vyhovujícímu rozhodnutí o žádosti.
12. Závěrem zopakovala, že příslušnost regionální pobočky žalované rozhodovat o odvolání proti vlastnímu rozhodnutí není ničím podložena, navíc nesplňuje ani obvyklý správní postup, že jeden odvolací správní orgán sjednocuje postupy více prvostupňových správních orgánů. Žalovaná má v ČR šest regionálních poboček, tedy současně šest samostatných odvolacích orgánů. O odvolání by měl rozhodovat soustředěně jeden odvolací orgán, resp. funkčně příslušná organizační složka žalované, která je právně jedním správním orgánem v celé ČR. Dodala, že předestřená otázka přesahuje její vlastní zájmy, objevuje se i ve vztahu k § 16 ZVZP.
13. Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve připomněla, že povinnost rozhodnout o žádosti jí byla uložena rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 9 A 56/2019-65. Proti tomuto rozsudku podala kasační stížnost, neboť má za to, že z žádného předpisu neplyne povinnost preautorizovat úhradu pobytu průvodce pojištěnce z prostředků veřejného pojištění. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost nemá odkladný účinek, vydala přesto prvostupňové rozhodnutí (*pozn. soudu: kasační stížnost byla NSS rozsudkem ze dne 20. 6. 2020, č. j. 1 Ads 435/2019-26 zamítnuta*).
15. Dále uvedla, že § 25 ZVZP mimo jiné stanoví, že pobyt průvodce pojištěnce je hrazenou službou za podmínky, že je jeho celodenní přítomnost nutná vzhledem ke zdravotnímu stavu pojištěnce, nebo vzhledem k nutnosti jeho zaškolení v ošetřování a léčebné rehabilitaci doprovázeného pojištěnce. Dle návrhu vystaveného ošetřující lékařkou žalobkyně byl indikací pro její pobyt v ozdravovně recidivující katar horních cest dýchacích, ekzém a nepříznivé životní prostředí. Z návrhu neplyne žádný zdravotní důvod, pro nějž by byla u žalobkyně vyžadována při jejím pobytu v dětské ozdravovně celodenní přítomnost průvodce, ani žádný důvod, pro nějž by přítomnost průvodce byla nutná z důvodu jeho zaškolení v jejím ošetřování a léčebné rehabilitaci. Dodala, že za účelem doplnění podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí proto požádala ošetřující lékařku žalobkyně o doplnění informací. Ošetřující lékařka žalobkyně sdělila, že pobyt průvodce žalobkyně při jejím pobytu v ozdravovně doporučila pouze z důvodu, že žalobkyně byla dítětem mladším šesti let. Také z vyjádření vedoucí lékařky dané dětské ozdravovny, jež si žalovaná vyžádala pro účely vydání prvostupňového rozhodnutí, vyplynulo, že nebyla naplněna ani podmínka nutnosti celodenního pobytu průvodce, spočívající ve zdravotním stavu žalobkyně, ani podmínka spočívající v nutnosti zaškolení průvodce v ošetřování a léčebné rehabilitaci žalobkyně.
16. Dále uvedla, že její procesní postup při rozhodování o odvolání pojištěnce proti rozhodnutí o žádosti o úhradu zdravotních služeb byl předmětem přezkumu ze strany NSS. Odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020-43, v němž se NSS zabýval jejím rozhodováním o úhradě zdravotních služeb dle § 16 ZVZP (na tento typ řízení žalobkyně sama odkazovala). NSS v něm uvedl, že ZVZP v § 53 odst. 1 výslovně vztahuje subsidiaritu

správního řádu jen na taxativně vymezený typ řízení podle ZVZP, přičemž řízení dle § 16 ZVZP mezi ně nespadá. Závěry NSS lze plně vztáhnout také na nyní projednávaný případ. Řízení o žádosti o úhradu pobytu průvodce pojištěnce v lůžkové péči podané dle § 25 ZVZP rovněž není v ZVZP blíže upraveno a není uvedeno ani v § 53 odst. 1 ZVZP mezi taxativním výčtem řízení, na něž se subsidiárně použije správní řád. K tomu uvedla, že proti prvostupňovému rozhodnutí (tj. rozhodnutí revizního lékaře žalované) nepředpokládá zákon žádný opravný prostředek, přesto umožnila žalobkyni podat proti němu odvolání. To však nemá za následek nicotnost ani nezákonnost rozhodnutí. Dodala, že rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 32/2017-38, na něž odkazovala žalobkyně, se týká poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a nesouvisí s projednávanou věcí, nadto je již překonán.

17. Odmítla také, že by o žádosti rozhodl místně nepřislušný správní orgán. Uvedla, že není orgánem státní správy ani samosprávy, u nichž výkon veřejné správy zpravidla nelze realizovat pro celé území ČR, protože je výkon jejich činnosti strukturován v návaznosti na konkrétní územně správní členění státu. Její organizační struktura je určena § 12 zákona o VZP, zákon přitom nestanoví jednotlivé rozhodovací kompetence jejich konkrétních organizačních složek. Ani § 53 ZVZP neurčuje, které konkrétní organizační složky pojišťoven by byly příslušné k rozhodnutí ve věcech v něm vyjmenovaných. Právní úprava tedy svěřuje kompetence rozhodovat o veřejných subjektivních právech pojištěnců žalované jako celku. Zdůraznila, že je jediným správním orgánem a její pobočky nejsou pro určení místní příslušnosti dle § 11 správního řádu relevantní. Dodala, že dětské ozdravovny se v ČR nacházejí pouze v Královéhradeckém kraji, proto je rozhodování o žádostech týkajících se schválení úhrady pobytu průvodce pojištěnce při jeho pobytu v nich soustředěno na žalovanou – Regionální pobočku Hradec Králové.
18. K námitce žalobkyně, že jí nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí bez vynaložení mimořádných nákladů, uvedla, že žalobkyni seznámení s podklady umožnila a poskytla jí k tomu lhůtu tři týdny. Žalobkyně tohoto práva nevyužila, v dané lhůtě ani např. nepožádala o umožnění seznámení se s podklady v místě jejího bydliště. Pasivita žalobkyně nemůže být kladena k tíži žalované.
19. K podkladům prvostupňového rozhodnutí uvedla, že správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Dále uvedla, že z § 25 ZVZP rozhodně neplyne, že pobyt průvodce pojištěnců mladších šesti let je z prostředků veřejného zdravotního pojištění hrazen vždy. Musí být naplněny zákonem stanovené podmínky uvedené výše. V projednávaném případě však nebyla naplněna žádná z nich.
20. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika a další podání žalobkyně a žalované

21. Následně žalobkyně přípisem ze dne 24. 6. 2020 doplnila své stanovisko k rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020-43. Uvedla, že závěr NSS vyslovený v tomto rozsudku o tom, že na řízení dle § 16 ZVZP se nevztahuje správní řád, neznamená, že by se správní řád nevztahoval na rozhodování žalované dle § 33 ZVZP. Na projednávanou věc je naopak aplikovatelný rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Ads 134/2012-50. Uvedla, že při aplikaci § 33 ZVZP vydává zdravotní pojišťovna rozhodnutí, na postup se aplikuje správní řád, nikoli § 53 ZVZP. Dodala, že správní žaloby proti rozhodnutím vydaným dle § 33 ZVZP jsou ze strany zdejšího soudu konzistentně pojímány jako rozhodnutí dle správního řádu. Nevyřešená právní otázka byla omezena na odvolací orgán. Závěrem uvedla, že při rozhodování o veřejných právech a povinnostech nelze správní řád vyloučit bez výslovného

ustanovení zákona. Ustanovení § 53 ZVZP obsahuje pozitivní výčet o působnosti správního řádu, ale není stanoveno, že by se na neuvedené oblasti správní řád nevztahoval. Ve správním řízení se projednávají i pokuty v řádu stokorun, není důvod vyloučit správní řád při rozhodování o nákladech na pobyt, které přesahují deset tisíc.

22. Následně byl soudu doručen přípis žalobkyně ze dne 8. 12. 2020, v němž vyjádřila své stanovisko k rozsudku zdejšího soudu č. j. 10 Ad 2/2020-72. Shrnula důvody, pro něž v uvedené věci podala kasační stížnost a jež jsou dle ní relevantní i pro nyní projednávanou věc. Uvedla, že rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020-43 není aplikovatelný na rozhodnutí o úhradě doprovodu v lázních. Závěr o tom, že se na řízení podle § 16 ZVZP nevztahuje správní řád, totiž neznámá, že by se správní řád nevztahoval na řízení dle § 25 tohoto zákona.
23. Žalovaná v reakci na přípis žalobkyně ze dne 8. 12. 2020 zopakovala, že aby byl doprovod průvodce pojištěnce hrazenou zdravotní službou je nutné naplnění alespoň jedné z podmínek uvedených v § 25 odst. 1 ZVZP, tedy buď zdravotní stav pojištěnce, nebo potřeba zaškolení průvodce v ošetřování a léčebné rehabilitaci doprovázeného pojištěnce. Pouze při naplnění jedné z těchto podmínek je pobyt průvodce hrazenou zdravotní službou, a to bez ohledu na věk pojištěnce. Tento závěr vyplývá i z odůvodnění rozsudku NSS ze dne 26. 6. 2020, č. j. 1 Ads 435/2019-30. Dodala, že pobyt průvodce hradí za předpokladu, že dojde k naplnění jedné z výše uvedených podmínek, a to jak u pojištěnců mladších 6 let, tak u pojištěnců starších 6 let. Dále upozornila, že součástí správního spisu jsou vyjádření ošetřující lékařky žalobkyně a vyjádření vedoucí lékařky dětské ozdravovny. Součinnost zdravotní pojišťovny s ošetřujícím lékařem a lékařem ozdravovny při zkoumání naplnění podmínek úhrady pobytu průvodce přitom předpokládá i zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2019, č. j. 9 A 56/2019-65: *„Je tedy na pojišťovně, aby v každém případě, v součinnosti s ošetřujícím lékařem, lékařem ozdravovny, případně revizním lékařem zvažila nezbytnost přítomnosti průvodce z hlediska potřeb dítěte a jeho věku a rozhodla o úhradě doprovodu (...)“*. K tomu uvedla, že z vyjádření obou lékařek vyplývá, že ani jedna z podmínek pro úhradu pobytu průvodce pojištěnky v ozdravovně nebyla splněna. Ani žalobkyně v průběhu řízení nepředložila žádný důkaz, který by naplnění jedné z podmínek prokázal.

V. Posouzení věci Městským soudem

24. Při ústním jednání dne 23. 3. 2022 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud neprováděl dokazování, neboť navrhovanými důkazy byly listiny správního spisu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí vychází, a dále dokumenty, které nebyly mezi účastníky sporné (Organizační řád žalované, sdělení žalované žalobkyni a ministerstvu zdravotnictví), jejich provedení by tak bylo pro posouzení právní otázky nadbytečné.
25. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.
26. Podstatou sporu je posouzení pravomoci žalované (zdravotní pojišťovny) k vydání rozhodnutí o úhradě doprovodu dítěte mladšího 6 let do dětské ozdravovny, a splnění podmínek § 25 ZVZP.
27. Soud předně uvádí, že mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu, proto z obsahu spisového materiálu pouze ověřil podklady, ze kterých žalovaná při svém rozhodování vycházela.

28. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:
29. Podle § 25 odst. 1 ZVZP v rozhodném znění *je-li při hospitalizaci pojištěnce ve zdravotnickém zařízení lůžkové péče nutná celodenní přítomnost průvodce vzhledem a) ke zdravotnímu stavu pojištěnce, nebo b) k nutnosti zaškolení průvodce pojištěnce v ošetřování a léčebné rehabilitaci doprovázeného pojištěnce, je pobyt průvodce pojištěnce do dovršení šestého roku věku doprovázeného pojištěnce včetně hrazenou službou; pobyt průvodce pojištěnce staršího 6 let je hrazenou službou jen se souhlasem revizního lékaře. Podle odst. 2 téhož zákona pobyt průvodce bradí zdravotní pojišťovna, u které je pojištěn doprovázený pojištěnec.*
30. Soud o žalobě uvážil takto:
31. Soud se obdobnými námitkami již v minulosti zabýval, a to ve věcech, kde je žalobkyní, dle zjištění soudu, příbuzná žalobkyně v nyní projednávané věci. V těchto věcech soud vydal rozsudky ze dne 30. 4. 2019, č. j. 10 Ad 2/2017-43 a ze dne 25. 11. 2020, č. j. 10 Ad 2/2020-72 (k druhému uvedenému se vyjadřovala žalobkyně v přípisu ze dne 8. 12. 2020, rovněž proti němu podala kasační stížnost, řízení o kasační stížnosti vedl NSS pod sp. zn. 7 Ads 370/2020 a usnesením ze dne 4. 2. 2021, č. j. 7 Ads 370/2020-17 jej zastavil pro nezaplacení soudního poplatku). Soud předesílá, že se závěry vyslovenými ohledně těchto obdobných námitek ztotožňuje a nemá důvod se od nich v nyní projednávané věci odklánět.
32. K námitce, že nebyl zachován *devolutivní účinek odvolání*, neboť o něm nerozhodoval správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který vydal prvostupňové rozhodnutí, soud uvádí následující. Soud již v rozsudku ze dne 24. 4. 2018, č. j. 5 A 211/2014-60 konstatoval, že: *„Organizační struktura žalované je dle § 12 zákona o VZP v otázce členění na organizační složky stanovena zákonem (odst. 1) a v otázce působnosti těchto složek ponechána na vnitřních organizačních předpisech žalované (odst. 2). Ohledně povahy jednotlivých organizačních složek je podstatný právní závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008-84 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), kde uvedený soud při výkladu citovaného ustanovení dospěl k závěru, že organizační složky žalované nejsou samostatnými správními orgány a že správním orgánem je toliko samotná Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Byť se daný judikát vztahoval k zákonu o VZP v dřívějším znění, je možné z něj vycházet i v tomto případě, neboť zákon o VZP ani po následných změnách neupravuje působnost a pravomoc jednotlivých organizačních složek žalované. Ve vztahu k otázce, kdo je nadřízeným správním orgánem žalované, soud vycházel z rozsudku ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 32/2017-38, bod 23 a 24, kde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že postupem dle § 178 správního řádu není v případě žalované možné určit její nadřízený správní orgán. Byť se daný judikát vztahuje k poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je § 178 obecným pravidlem pro určení nadřízeného správního orgánu, a proto je výklad zaujatý Nejvyšším správním soudem třeba použít i v tomto případě. Při zohlednění obou výše uvedených závěrů soud shrnuje, že žalovaná vystupuje při výkonu veřejné správy neohledě na své vnitřní členění na organizační složky jako jeden správní orgán, který má stanovený nadřízený orgán (rozhodčí orgán zdravotní pojišťovny) jen v případech rozhodování dle § 53 odst. 1 zákona o pojištění. V ostatních případech výkonu veřejné správy jsou vztahy nadřízenosti a podřízenosti pro účely postupů podle správního řádu nastaveny vnitřní organizací žalované (§ 12 odst. 2 zákona o VZP), přičemž se jedná pouze o vzájemnou funkční příslušnost jednotlivých organizačních složek žalované, neboť tyto složky nejsou samostatnými správními orgány. Soud proto shledal, že žalobcová námitka, že o jeho odvolání proti přezkumnému rozhodnutí mělo rozhodovat Ministerstvo zdravotnictví, není důvodná.“* Z uvedeného vyplývá, že žalovaná vystupuje při výkonu veřejné správy bez ohledu na své další vnitřní členění jako jediný správní orgán, přičemž vyjma případů rozhodování dle § 53 odst. 1 zákona ZVZP jsou vztahy nadřízenosti a

podřízenosti při výkonu veřejné správy nastaveny výlučně vnitřní organizací žalované (§ 12 odst. 2 zákona o VZP, a jedná se pouze o vzájemnou funkční příslušnost jednotlivých organizačních složek žalované. A soud dodává, že tento závěr lze bez dalšího aplikovat i na nyní projednávaný případ.

33. Z judikatury NSS k § 16 zákona ZVZP vyplývá, že na rozhodování podle tohoto ustanovení není subsidiárně použitelný správní řád, a proto nelze určit odvolací správní orgán postupem podle § 178 správního řádu. Dle rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2020, č. j. 6 Ads 58/2020-47 § 53 odst. 1 ZVZP výslovně vztahuje subsidiaritu správního řádu pouze na taxativně vymezený typ řízení podle ZVZP, řízení o žádosti pojištěnce o úhradě dle § 16 ZVZP přitom mezi tato řízení nespadá. K tomu NSS uvedl, že: *„Uřčitá autonomie zdravotních pojišťoven, s níž hospodaří s prostředky veřejného zdravotního pojištění, je naopak důvodem, pro něž nelze, při nedostatku výslovného zákonného zmocnění, připustit možnost, aby státní orgán autoritativně rozhodoval (např. jako odvolací orgán v řízení podle § 16 ZVZP), jakým způsobem má nakládat se svěřenými prostředky či tyto prostředky přerozdělovat. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu navíc nelze zpochybnit, že žalovaná byla k vydání napadeného rozhodnutí věcně příslušná. K příslušnosti žalované vydávat rozhodnutí ve věci § 16 ZVZP, jakož i k připuštění možnosti opravného prostředku bez výslovného zmocnění zákona, se Nejvyšší správní soud již vyjádřil, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 Ads 214/2018-63. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Podle § 16 zákona o veřejném zdravotním pojištění je to totiž právě příslušná zdravotní pojišťovna, kdo rozhoduje o úhradě zdravotních služeb ve výjimečných případech (jsou-li splněny ostatní podmínky). Pro rozhodování podle uvedeného ustanovení přitom § 53 zákona o veřejném zdravotním pojištění nepředpokládá postup dle obecných předpisů o správním řízení. Sám zákon o veřejném zdravotním pojištění na druhou stranu žádnou speciální úpravu opravných prostředků proti rozhodnutí dle § 16 neobsahuje. Zákon (v nyní účinném znění) tak nestanovuje žádný opravný prostředek. (...) Nejvyšší správní soud neshledává v souzené věci důvod odchytil se od aktuální rozhodovací praxe týkající se rozhodování o úhradách podle § 16 Z VZP a shrnuje, že podle současné judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že:*

1. Rozhodnutí vydané podle § 16 ZVZP je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
2. Věcně příslušná k rozhodnutí podle § 16 ZVZP je zdravotní pojišťovna, která má pojištěnci poskytovat úhradu podle tohoto ustanovení.
3. Pokud zdravotní pojišťovna poučí účastníka o možnosti podat opravný prostředek proti rozhodnutí revizního lékaře podle § 16 ZVZP, soudy tento postup akceptují, a to např. i z pohledu zákonných lhůt pro podání správní žaloby.

4. Na rozhodování podle § 16 ZVZP není subsidiárně použitelný správní řád a proto nelze určit odvolací správní orgán postupem podle § 178 odst. 2 správního řádu.

V důsledku toho, že řízení o žádosti pojištěnce o poskytnutí úhrady podle § 16 ZVZP není tímto zákonem blíže upraveno a s ohledem na § 53 odst. 1 ZVZP na ně nelze ani subsidiárně použít správní řád, se lze setkat se dvěma způsoby rozhodování zdravotních pojišťoven o této žádosti. Zdravotní pojišťovna může rozhodnout pouze v jednom stupni a takové rozhodnutí je pak možné podrobit soudnímu přezkumu. Pokud však zdravotní pojišťovna – tak jako zde žalovaná – proces rozhodování o úhradě podle § 16 ZVZP rozdělí do dvou fází, kdy prvotní posouzení věci svěří svému reviznímu lékaři a rozhodnutí podle § 16 ZVZP vydává sama zdravotní pojišťovna na základě odvolání pojištěnce proti rozhodnutí revizního lékaře, je takový postup rovněž akceptován a rozhodnutí o odvolání vydané zdravotní pojišťovnou soudy přezkoumávají. Takové rozhodnutí není nicotné a samo o sobě ani nezákonné, neboť rozhoduje věcně příslušný správní orgán. To, jak žalovaná uvnitř své organizační struktury určí, která její složka bude funkčně či následně

instančně příslušná k rozhodování ve věci žádosti o úhradu podle § 16 ZVZP, je s ohledem na absentující zákonnou úpravu v dispozici žalované. Pokud tedy rozhodnutí o úhradě podle § 16 ZVZP vydá žalovaná, je třeba na takové rozhodnutí nablížet jako na rozhodnutí vydané věcně příslušným správním orgánem a nelze je považovat za nicotné“ (pozn. zvýraznění doplněno zdejším soudem).

34. Soud výše uvedeným závěrům NSS plně přisvědčuje, a uvádí, že je lze vztáhnout také na projednávaný případ, týkající se § 25 ZVZP. Ani ve vztahu k § 25 ZVZP není v ustanovení § 53 odst. 1 ZVZP subsidiární aplikace správního řádu předpokládána. Proto se na postup žalované podle § 25 ZVZP správní řád subsidiárně nepoužije.
35. Žalobkyně se mýlí, zpochybňuje-li relevanci závěrů vyslovených v rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 9 Ads 214/2018-63, pro projednávaný případ. Jak bylo uvedeno výše, § 53 odst. 1 zákona ZVZP podle ustálené judikatury NSS výslovně počítá se subsidiární aplikací správního řádu pouze na taxativně vypočtené typy řízení podle ZVZP, přičemž postup zdravotní pojišťovny podle § 25 ZVZP stejně jako postup dle § 16 tohoto zákona mezi těmito případy uveden není. Obdobně jako v případě postupu podle § 16 ZVZP pak nelze v projednávaném případě uvažovat o aplikaci správního řádu ani na základě § 1 tohoto zákona. NSS subsidiární aplikovatelnost vyloučil již na základě interpretace § 53 odst. 1 ZVZP, není přitom na místě zacházet s postupem podle § 25 ZVZP odchylně od postupu dle § 16 ZVZP. Soud proto nepovažoval za důvodné odchylovat se od závěrů vyslovených v uvedených rozhodnutích NSS a uplatnil je i na projednávaný případ. Ustanovení správního řádu se tedy na projednávaný případ neaplikuje ani v části upravující určení odvolacího správního orgánu. Odvolací orgán tak není v případě postupu žalované podle § 25 ZVZP možno určit podle § 178 správního řádu.
36. Na projednávaný případ lze aplikovat také další závěry NSS k posuzování žádostí podaných podle § 16 ZVZP. NSS ve shora citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 58/2020-47 mj. potvrdil, že přestože ZVZP výslovně nehovoří o tom, že by proti rozhodnutí o žádosti podle § 16 zákona byl přípustný opravný prostředek, lze připustit, že poučí-li zdravotní pojišťovna v rozhodnutí o zamítnutí žádosti podle § 16 ZVZP účastníka o možnosti podání opravného prostředku, tento opravný prostředek je podán a rozhodne o něm tato zdravotní pojišťovna, je takové rozhodnutí vydáno věcně příslušným orgánem. Uvedené závěry je třeba obdobně aplikovat i ve vztahu k postupu žalované podle § 25 ZVZP. I v tomto případě totiž platí, že pokud zdravotní pojišťovna proces posuzování žádosti o úhradu podle § 25 ZVZP rozdělí do dvou fází (jako se tomu stalo v projednávaném případě), kdy prvotní posouzení věci svěří svému reviznímu lékaři, jenž vydá „prvostupňově“ rozhodnutí, a následně rozhodne o odvolání proti tomuto rozhodnutí, tedy o opravném prostředku zákonem výslovně nepředvídaném, ale judikaturou soudů připuštěném, o jehož přípustnosti účastníka poučí, je rozhodnutí o takovém odvolání vydáno věcně a funkčně (ve smyslu orgánu příslušného rozhodnout o opravném prostředku) příslušným správním orgánem. I v těchto typech činnosti zdravotní pojišťovny přitom platí, že o takovém odvolání rozhoduje právě zdravotní pojišťovna, z jejíchž zdrojů má být poskytnuto plnění pojištěnci ve smyslu § 25 ZVZP.
37. Lze tedy uzavřít, že žalovaná byla *věcně příslušná* (co do určení správního orgánu příslušného k rozhodnutí o takovém zákonem nepředvídaném opravném prostředku) k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Odvolacím orgánem v daném případě není, a se zřetelem ke shora uvedeným důvodům nemůže být, Ministerstvo zdravotnictví. Nic na tom nemění ani poukaz žalobkyně na to, že v takovém případě nemá možnost nechat přezkoumat stanovisko žalované jiným správním orgánem, jenž by navíc mohl svým postupem přispívat ke sjednocení rozhodovací praxe zdravotních pojišťoven. Právní závěry NSS, které zdejší

soud sdílí, a které jsou aplikovatelné i na postup žalované podle § 25 ZVZP, jednoznačně potvrzují, že žalobou napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou nicotnosti ani nezákonnosti.

38. Soud nevešel ani na námitku, kterou žalobkyně poukazovala na *funkční nepříslušnost* (co do určení organizační části žalované) orgánu, který vydal žalobou napadené rozhodnutí, s tím, by o odvolání měla rozhodovat alespoň organizační část žalované, která je více organizačně oddělena od regionální pobočky.
39. Předně je nutné odmítnout argumentaci žalobkyně, že by bylo namíste analogicky aplikovat závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 As 32/2017-38, týkající se určení odvolacího orgánu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Konkrétně na projednávaný případ nelze aplikovat závěr, vyslovený NSS v uvedeném rozsudku, dle něhož má o odvolání rozhodnout osoba stojící v čele žalované. Tento závěr byl NSS vysloven na základě dikce § 20 odst. 5 uvedeného zákona v tehdy účinném znění. To však nelze na projednávaný případ, upravený ZVZP, aplikovat.
40. Pokud jde o určení funkčně příslušné součásti žalované, sdílí soud závěry vyslovené ve výše citovaném rozsudku NSS č. j. 6 Ads 58/2020-47, jež jsou plně přenositelné i na postup vyřizování žádosti dle § 25 ZVZP. Dle nich je s ohledem na absentující zákonnou úpravu na žalované, aby uvnitř své organizační struktury určila, která její složka bude funkčně resp. instancně příslušná k posuzování žádosti o úhradu podle § 25 ZVZP.
41. K tomu soud připomíná, že dle čl. 28 odst. 1 Organizačního řádu *Regionální pobočky VZP ČR provádějí veřejné zdravotní pojištění v rámci své územní působnosti v souladu se zákony č. 551/1991 Sb., č. 48/1997 Sb. a č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění ve znění pozdějších předpisů a vykonávají činnosti jménem VZP ČR v rozsahu pravomocí a kompetencí svěřených jim Organizačním řádem VZP ČR a vnitřními předpisy VZP ČR.*
42. Z čl. 30 odst. 4 Organizačního řádu *Kompetence ředitele odboru regionální pobočky stanoví ředitel VZP ČR vnitřním předpisem.*
43. Soud má za dostatečné, že čl. 28 odst. 1 Organizačního řádu stanoví v návaznosti na § 12 odst. 2 zákona o VZP působnost regionálních poboček uvedeným obecnějším způsobem s tím, že v podrobnostech úpravu ponechává na vnitřních předpisech žalované (v souladu s čl. 35 Organizačního řádu vydává ředitel žalované vnitřním předpisem mj. podrobný popis činností jednotlivých útvarů regionálních poboček).
44. Soud nevešel ani na námitku *místní nepříslušnosti* žalované – regionální pobočky Ústí nad Labem, k vydání prvostupňového rozhodnutí. Zákon o VZP, jímž se zřizuje žalovaná, její jednotlivé rozhodovací kompetence nestanoví. Pravomoci zdravotních pojišťoven jsou upraveny v ZVZP. V projednávané věci podala žalobkyně žádost dle § 25 ZVZP, toto ustanovení hovoří přitom pouze o zdravotní pojišťovně, nikoli jejích organizačních složkách (ostatně stejně jako § 53 ZVZP, který stanoví zvláštní pravidla pro rozhodování v taxativně vyjmenovaných oblastech). Ustanovení § 12 zákona o VZP se věnuje organizační struktuře žalované a stanoví, že *organizační strukturu Pojišťovny tvoří Ústředí, regionální pobočky (zpravidla jedna regionální pobočka pro vyšší územní samosprávný celek) a další klientská pracoviště. Regionální pobočky a klientská pracoviště jsou organizačními složkami Pojišťovny, které jednají a vykonávají činnost jménem Pojišťovny. Organizaci Ústředí, jakož i označení, organizaci, umístění, územní působnost a úkoly regionálních poboček a klientských pracovišť upraví organizační řád Pojišťovny.* Právní úprava tedy svěřuje kompetence rozhodovat o veřejných subjektivních právech pojištěnců žalované (resp. zdravotním pojišťovnám obecně) jako celku, nikoli jejím organizačním složkám. Jediným správním orgánem tak je žalovaná

jako celek, jak ostatně vyplývá také z výše citované judikatury, a její pobočky nejsou pro určení místní příslušnosti dle § 11 správního řádu relevantní. Skutečnost, že je žalovaná vnitřně organizačně dělena v souladu s § 12 zákona o VZP na uvedeném nic nemění. Uvedené ustanovení sice stanoví, že organizační strukturu žalované tvoří Ústředí, regionální pobočky a klientská pracoviště. Kompetence mezi těmito jednotlivými složkami však dále neupravuje a nadto výslovně předpokládá, že další organizaci těchto složek provede organizační řád. Úkoly jednotlivých složek tak mohou být určeny i změněny organizačním řádem bez nutnosti změny zákona.

45. Ke stanovisku žalobkyně ze dne 8. 12. 2020, v němž se vyjadřovala k rozsudku zdejšího soudu č. j. 10 Ad 2/2020-72, soud uvádí, že se závěry vyslovenými v tomto rozsudku plně ztotožňuje a neshledává důvod se od nich jakkoli odchýlit.
46. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že jí nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí bez mimořádných nákladů. Ze spisového materiálu, jakož i ze samotné žaloby, je zřejmé, že žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady. Žalobkyně však tuto možnost nevyužila. Ač je pravdou, že místo, kde byly podklady přítomny, je vzdáleno od místa bydliště žalobkyně, ze spisového materiálu ani z vyjádření stran není patrné, že by žalobkyně vynaložila jakékoli úsilí ke zjištění, zda by nebylo možné seznámit se s podklady jinde, případně jinou cestou. Ostatně na seznámení se s podklady v blízkosti bydliště dotčené osoby neexistuje v projednávaném případě žádný právní nárok.
47. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se ale stala námitka žalobkyně, v níž tvrdila, že *zdravotní pojišťovna může při posuzování žádosti rozhodovat pouze na základě podkladů, které předcházejí nástupu do ozdravovny, je vyloučeno, aby se před nástupem rozhodovalo na základě podkladů, které vyjdou najevo až po ukončení pobytu v ozdravovně. Žalovaná tedy nemohla posuzovat oprávněnost nároku na základě zprávy z ozdravovny, která byla vyhotovena až po proběhlém pobytu. K tomu konstatovala, že se shoduje s názorem praktických dětských lékařů, že u pojištěnců mladších šesti let je doprovod hrazen z veřejného zdravotního pojištění vždy. Žalovaná nedůvodně rozlišuje mezi lázeňskou péčí (dítěti do šesti let doprovod hraďí vždy) a péčí v ozdravovně (dítěti do šesti let doprovod hraďí pouze výjimečně), § 25 ZVZP se přitom vztahuje na oba druhy péče (bod 10 rozsudku).*
48. Soud si je vědom toho, že se žalovaná necítila být povinnou o žádosti rozhodnout a rozhodla o ní až poté, kdy jí zdejší soud rozsudkem o žalobě na ochranu proti nečinnosti tuto povinnost uložil. Soud dává zapravdu žalované v tom, že správní orgán rozhoduje na základě skutkového stavu danému ke dni rozhodnutí, a proto si před vydáním rozhodnutí právem vyžádala informace k ověření splnění podmínek daných § 25 ZVZP. Nelze však přehlédnout, že žalobkyně prostřednictvím svého zákonného zástupce podala žádost dne 29. 10. 2018, s doporučením její ošetřující lékařky „s doprovodem“. Poté žalobkyně absolvovala pobyt v ozdravovně (v roce 2019) a to v době ještě před vydáním uvedeného rozsudku (dne 18. 10. 2019). Vzhledem k tomu, že žalované zdejší soud uložil výše zmíněným rozsudkem na ochranu proti nečinnosti povinnost rozhodnout o žádosti žalobkyně, a žalovaná rozhodovala v době, kdy již pobyt žalobkyně v ozdravovně proběhl, měla žalovaná při posouzení splnění podmínek § 25 ZVZP uvážit vypovídací hodnotu důkazů, které si před vydáním rozhodnutí opatřila. Jednalo se o doplnění původního vyjádření ošetřující lékařky žalobkyně, která opětovně potvrdila doporučení doprovodu žalobkyně do ozdravovny z důvodu věku (do 6 let), jakož i vyjádření vedoucí lékařky ozdravovny, v níž se pobyt žalobkyně uskutečnil. Na základě těchto zjištění žalovaná dospěla k závěru, že ani jedno z úhradových ustanovení dle § 25 ZVZP naplněno nebylo. Při hodnocení těchto podkladů ale žalovaná postupovala v rozporu se závěry rozsudku na ochranu proti nečinnosti (zejména bod 32), kde soud

s poukazem na jiný rozsudek zdejšího soudu (ze dne 30. 4. 2019, č. j. 10 Ad 2/2017-43) vedl žalovanou k tomu, aby náležitě posoudila základní podmínky pro úhradu doprovodu, jimiž je posouzení zdravotního stavu žadatelky z hlediska úrovně její emoční a sociální vyzrálosti.

49. Bylo tedy na žalované, aby o shromážděných podkladech pro rozhodnutí také v tomto rozsahu uvážila a zohlednila zprávy ošetřující lékařky žalobkyně, které nasvědčují nutnosti (nezbytnosti) celodenní přítomnosti průvodce vzhledem ke zdravotnímu stavu pojištěnky (do 6 let věku). Zároveň měla žalovaná posoudit vyjádření vedoucí lékařky ozdravovny s přihlédnutím ke skutečnosti, že bylo podáno až poté, kdy žalobkyně pobyt v ozdravovně s průvodcem již absolvovala. Nelze totiž nevidět, že vypovídací hodnota takového vyjádření je výrazně oslabena právě proto, že doprovod nezletilé žalobkyně byl přítomen a negativní vliv pobytu se tak ani nemohl projevit. Uvedené by přitom nenastalo, pokud by přitom žalovaná rozhodla o žádosti žalobkyně řádně a včas po jejím podání.
50. Lze tak uzavřít, že žalovaná podklady pro posouzení splnění podmínek § 25 ZVZP náležitě neposoudila, tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti, která soud vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V dalším řízení na žalované bude, aby se žádosti v naznačeném směru znovu zabývala. Ve svém rozhodnutí se vyjádří i k tvrzení žalobkyně, že je podle názorů praktických dětských lékařů pobyt u pojištěnců do 6 let hrazen vždy, a další námitce žalobkyně, že žalovaná nedůvodně rozlišuje mezi lázeňskou péčí (dítě do 6 let doprovod hradí vždy) a péčí v ozdravovně (dítě do 6 let doprovod hradí pouze výjimečně), i když jsou oba druhy péče posuzovány podle stejného ustanovení § 25 ZVZP. Vypořádat se s těmito odvolacími body žalovaná totiž opomněla a její rozhodnutí je v tomto (dílčím) rozsahu proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, k čemuž soud dle ustálené judikatury NSS přihlíží ex offo.
51. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. pro nezákonnost, a z části pro vady řízení, spočívající v dílčí nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je správní orgán vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
52. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla procesně úspěšná, soud jí proto přiznal náklady řízení za právní zastoupení, které jsou tvořeny náklady na 5 x hlavní úkon po 3 100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika žalobkyně ze dne 26. 6. 2020, procesní stanovisko žalobkyně ze dne 8. 12 2020, účast u ústního jednání dne 23. 3. 2022, dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g), vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), dále 5 x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), náhrady za promeškaný čas ve výši 600,- Kč, cestovní náklady ve výši 1 512,- Kč, DPH ve výši 4 013, 52 Kč, tedy celkem 23 125,52 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 30. března 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.

předsedkyně senátu